

ของแท้ในโลกนี้อยู่ที่ไหน

..... ระเบียบ สาคริก

แต่ละคนที่เกิดมา ผู้ซึ่งคงมีรากฐานมั่นคงเด่นชัดอยู่กับความจริง ต่างก็กล่าวว่า "ตนเองต้องการของแท้" ด้วยกันทั้งนั้น คงไม่มีใครที่ต้องการมีต้องการได้มาซึ่งของปลอมเป็นแน่ ยกเว้นแต่ว่าบุคคลผู้นั้นตกไปอยู่ในสภาพที่ "หลอกตัวเอง" จนเป็นนิสัย

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันเราก็ได้พบคนจำนวนไม่น้อย ที่มักเน้นทิศทางของการดิ้นรนชวนชวายเป็นการได้มาและการมีสิ่งซึ่งตนเองเชื่อว่าคือของแท้จากที่อื่น ๆ แต่แล้วในที่สุด สิ่งนั้นก็ถึงซึ่งการดับสูญไปตามกาลเวลาค้วยตัวของมันเอง ไม่เร็วก็ช้า

หาใช่มีการหวนกลับมาพิจารณาแสวงหา ณ ที่ตัวเองเป็นสำคัญไม่ จึงไม่ทำให้ถึงจุดเริ่มที่ทำให้ลุดคิดได้ว่า สิ่งที่ดีกว่าคือของแท้เป็นของแท้สำหรับตนเองจริงละหรือ หรือว่ามันแฝงไว้ด้วยอิทธิพล ณ ที่ส่วนผิว ที่ทำให้เกิดภาพลวงตา หลอนว่าเป็นของแท้

ครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่ชีวิตได้ผ่านพ้นมาเป็นช่วง ๆ มันทำให้ตนเองเริ่มรู้สึกว่ กำลังยืนอยู่ท่ามกลางอำนาจกระแสน้ำที่มีทมนและสับสนอย่างโคตรเดี่ยว

และเมื่อเกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้นครั้งใด ก็ทำให้รู้สึกว่ เหว่เป็นสิ่งติดตามมา ถึงขั้นคิดดิ้นรนสืบทอดต่อไปอีกว่า สิ่งที่ยปรากฏอยู่รอบค้ำนและสะท้อนภาพมาสู่ตัวเราค้วยรูปลักษณ์ต่าง ๆ นั้น ล้วนแล้วก็มีผลหลอนความรู้สึกของจิตใจทั้งสิ้น

ยิ่งมีการพินิจนานต่อไปเพียงใด ก็ยิ่งทำให้ฝังความรู้สึก ลึกซึ้งลงสู่ภายในยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ว่า ไม่มีสิ่งใดเลยที่ได้พบเห็นหรือได้สัมผัสรอบ ๆ ตัวเองเลย ที่ควรถือได้ว่ เป็นของแท้ จึงทำให้รู้สึกเพิ่มพูนกระแสพลังความหวั่นไหวต่อรสสัมผัสจากสิ่งที่อยู่ภายนอก มากขึ้นเป็นลำดับ

จนกระทั่งในที่สุด ก็ถึงจุดที่ทำให้ต้องหวนกลับมาถามตนเองว่ "ชีวิตนี้ เจ้าเกิดมาเพื่ออะไร และอยู่ไปเพื่อใคร ที่ไหน"

เนื่องจาก ไม่ว่าสิ่งใดชีวิตใดที่เจ้ามีโอกาสสัมผัสได้ ณ ภายนอกตนเอง และเจ้ากำลังคิดก้าวไปสู่ผู้อื่น ๆ อีกอย่างไม่ว่าละคนนั้น ล้วนแล้วต่างก็เป็นสิ่งซึ่งไม่ใช่ของแท้เลยสำหรับเจ้า ยิ่งไปกว่านั้นมันทั้งหลายยังสะท้อนกระแสอิทธิพลกลับมาหลอนหลอน ครอบงำเจ้าให้หลงเชื่อลึกซึ้งยิ่งขึ้นเสียอีก

ในขณะที่ตนเองกำลังดิ้นรนเพื่อแสวงหาสิ่งแท้้อย่างไม่ละลด และกาลเวลาก็ล่วงเลยไปเรื่อย ๆ ทำให้รู้สึกว่ มีกระแสการแข่งชันกันกับการล่วงเลยไปของสภาพชีวิตและร่างกายอย่างไม่หยุดยั้งนั้นเอง เสียหนึ่งก็ตั้งกองชันท่ามกลางกระแสจิตว่

"เจ้าจงหยุดก่อน เจ้าจงหยุดก่อนซิ เจ้าจะหยุดกระแสการมองที่มุ่งแสวงหาสิ่งแท้สำหรับตัวเจ้าเองจากที่อื่น ๆ ได้หรือยัง ในเมื่อเจ้าก็ได้มองหามันมานานมากแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของมันเลย" เจ้าไม่ลุดคิดและสังหรณ์ใจบ้างเลยเชียวหรือว่ ตนเองกำลังถูกพลังอำนาจของสิ่งแปลกปลอมที่เข้าไปแฝงเป็นเงื่อนไข้อยู่ในจิต กำหนดให้มุ่งทิศทางไปสู่สิ่งหลอนหลอนทั้งหลาย และหากมุ่งไปตามกระแสของมัน ชีวิตตนเองก็คงถูกปล่อยให้จมปลักอยู่กับมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ช่วงเวลาของชีวิตได้ล่วงเลยมาถึงขณะนี้ มันคงจะทำให้เจ้ารู้สึกเห็นใจเห็นอຍเมื่อยล้ามากแล้วสินะ
ข้าเชื่อว่า แม้เจ้าจะยังคงค้นรณแสวงหามันตามวิถีทางเดิมต่อไปอีก ก็คงได้พบได้สัมผัสแต่ภาพที่หลอกหลอน
รูปแบบต่าง ๆ ที่ฝังตัวเองอยู่ในความมืดมน ทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายภายในจิตใจยิ่ง ๆ ขึ้นไป จนกระทั่ง
ทั้งตัวเจ้าเองนั่นแหละ ที่ถึงวาระซึ่งจะต้องสิ้นใจตายไปในที่สุด ไม่เร็วกว่า

เสียงที่ว่า มันทำให้ฉันชลอสหลังตะเกียกตะกายแสวงหาของแท้ซึ่งตนเองเคยเชื่อว่าอยู่นอก ที่มี
อยู่เดิมให้ตกลง แต่กระแสน้ำก็ยังร้องส่ำทับตามออกมาจากภายในอีกว่า

เจ้าจงหยุดซิ เจ้าจงหยุดเถิด เพียงหยุดสักนิดหนึ่งแล้วรวมพลังที่มีอยู่ในตัว เอาชนะตนเองให้ได้ใน
ช่วงซึ่งกำลังหยุด แล้วเจ้าจะรู้สึกว่า มีเสรีภาพแก่ตนเอง เพื่อหวนกลับมาแสวงหา ณ ที่ตนเอง เพียงเพื่อ
เริ่มต้นการรู้ถึงความจริงให้ได้ ข้ารับรองว่าเจ้าจะไ้พบกับสิ่งใหม่ซึ่งตัวเองกำลังแสวงหาตามปรารถนา

ในที่สุดฉันก็ได้มีโอกาสหวนกลับมาสู่ตนเอง อย่างรู้สึกท้าทายต่อความยากลำบากในการต่อสู้ เพื่อ
เอาชนะ ซึ่งถือเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดของวิถีชีวิตมนุษย์แต่ละคน

ยิ่งไปกว่านั้น ผลพลอยได้ที่ติดตามมาด้วยก็คือ มันทำให้ได้รู้ว่า การอ้างว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้ยากแก่การ
ปฏิบัติ จริง ๆ แล้วก็คือการยอมรับสารภาพว่า ตัวเองยังคงหลงความสับสนวุ่นวายในค่านิยม หรือมีความ
ขลาดต่อการเผชิญปัญหา ทั้ง ๆ ที่ชีวิตทุกชีวิตจำเป็นต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้ที่ได้ผลอย่าง
จริงจัง เพื่อนำตนเองไปสู่วิถีทางที่มีคุณค่ายิ่งขึ้น

ในช่วงหลัง ๆ ตนเองรู้สึกสะกิดใจเสมอ ๆ เมื่อมีการหยิบยกปัญหาต่าง ๆ มากล่าวอย่างตรงไป
ตรงมาในการประชุมกัน และมีผู้กล่าวอ้างว่า "มันยากที่จะคิด ที่จะปฏิบัติได้" ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นคือเหตุผลและ
ความจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "บุคคลผู้กล่าวว่ามันยากนั้น ก็คือผู้ที่ได้ชื่อว่ามีการศึกษาสูง" ทำให้ต้องหวน
กลับมาถามตนเองว่า "การมีการศึกษาสูงนั้น จริง ๆ แล้วหมายความว่าอย่างไรกันแน่"

ในที่สุด ฉันก็ได้เห็นทิศทางการแสวงหาที่กลับมาสู่ตัวเองและพบว่า ใช่แล้ว ฉันได้พบแล้ว ตระหนักได้
แล้วว่า สิ่งแท้ที่ได้เคย "หลงทาง" แสวงหา ณ แผลงอื่น ๆ ภายนอกตนเองมาเสียนานนั้น แท้จริงแล้วมันอยู่
ในตัวเอง และก็ไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลหวงแหนว่า ใครอื่นจะมาแย่งชิงเอาไปไหน เพราะได้ทราบแล้ว
ว่า ของแท้ที่ตนเองนั้นมันไม่ใช่ของแท้ของคนอื่นและของแท้ก็เป็นสิ่งเฉพาะตัวของแต่ละคน ตราบใดที่ชีวิต
ไม่ตกไปอยู่ในภาวะประมาท ตราบนั้นมันจะคงอยู่ และเสริมฐานให้มันคงยิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

ฉันเชื่อว่าสิ่งที่กล่าวถึง มันได้ร้องตะโกนอยู่เรียกมานานแสนนานแล้ว แต่ในอดีตที่ผ่านมาฉันเอง
ต่างหากที่ตกอยู่ในความประมาทขาดประสบการณ์ชีวิต จึงไม่อาจได้ยินเสียงมันได้ เนื่องจากหูได้ถูกอิทธิพล
เสียงของปลอมซึ่งมีกระแสเข้ามาจากภายนอก เรียกร้องให้มุ่งทิศทางการแสวงหา ออกไปสู่ทิศทางตรงกัน
ข้ามกับของจริงกลับไว้จนหมดสิ้น จึงควรโศกเศร้าว่า ตนเองนั่นแหละที่เป็นต้นเหตุสำคัญที่สุดของปัญหานี้

อย่างไรก็ตาม ควรถือว่าชีวิตฉันยังโชคดียิ่งที่มีโอกาสหวนกลับมา ทำให้ได้รู้ได้เห็นสิ่งแท้ได้ก่อน
ที่ชีวิตจะจยสิ้นไป มิฉะนั้นแล้วตัวเองคงต้องจยสิ้นลงอย่างมืดมน ท่ามกลางสภาวะจิตที่ยังคงยึดมั่นถือมั่นอยู่
ด้วยความคิดที่ว่า ตนเองได้รู้ได้เห็นและได้สัมผัสกับสิ่งแท้แล้วในที่ต่าง ๆ มากมายมหาศาล ซึ่งจริง ๆ

แล้ว ล้วนเป็นของจอมปลอมทั้งสิ้น

ซึ่งในที่สุด ฉันเองก็คงต้องสิ้นสุดวิถีทางลงด้วยชีวิตที่มีแต่สิ่งแปลกปลอม ทั้บถมอยู่บนร่างกายและจิตใจ
อย่างหาอะไรที่มีคุณค่าแท้จริงไม่ได้เลย นอกจากร่างที่มีแต่กลายเป็นดินธรรมดา ๆ ไปเท่านั้นเอง แต่กลับ
สร้างสมกรรมไว้ให้เพื่อนมนุษย์ต้องรับความเดือดร้อนกันไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แม้ว่าตัวเองจะแสดงออกให้
บุคคลอื่นเห็นว่า เข้าวัดทำบุญแจกวัตถุแก่บุคคลอื่น ยิ่งกว้างขวางมากเพียงใด ก็จะยิ่งส่งผลสะท้อนที่
เป็นบาปมากขึ้น เพราะล้วนเป็นการสร้างกระแสหลอกลวงให้แพร่กระจายอิทธิพลเพิ่มขึ้นนั่นเอง.